

Можеш да купиш звање, али не и знање

Многи људи мисле да се новцем може све купити. Сматрају да ће живот бити лепши, лакши и срећнији. Да ли се заиста новцем може купити срећа? Мислим да су ти људи у заблуди. Новцем се не може купити дом, здравље, време, срећа, знање...

Савремени човек бира лакши пут. Уместо да буде окренут правим вредностима у животу, он своју душу мучи како би уживао у стварима материјалним, пролазним. Трчи, јури, граби, гази преко свега, зарад шаке личног задовољства, среће. Не разуме да је све то кратког даха и пролазно. Неке се ствари једноставно не могу купити, али се до оних правих долази трудом, радом, правдом и знањем. Треба свакодневно радити на себи и бити бољи човек. Треба да уживамо и будемо захвални на ономе што имамо, а не да будемо несрећни и очајни због онога што немамо. Јер, увек ће нам нешто фалити. Пронаћи спокој у души, мир и истинску срећу далеко је лепше него имати материјално богатство. Истинска срећа долази изнутра, то је стање ума. Данашњи човек нема времена тиме да се бави, већ бира лакши начин - новац, познанства и моћ. Никад им нисам завидела, напротив, налазећи срећу и мир у свом малом дечијем свету, ја сам их чак и жалила.

Знам многе вредне, добре и поштене људе који су остали без посла јер су неки "татини и мамини" синови и кћери имали жељу да баш ту да раде. Знам и за неке случајеве ученика чији родитељи живе "на високој нози" и колико се тим ученицима гледало кроз прсте. Познајем и људе који су образовани и врло професионални у свом послу, али седе код куће или раде било шта како би прехранили породицу. С друге стране, на њиховим местима раде особе којима посао уопште и није неопходон, диплому су стекли преко ноћи, и појавили су се ни од куда. Некад будем љута. Љута на државу, на све људе, на једне што немају образа, на друге што се не боре. Чему све то учи мене и моју генерацију? Ја верујем у правду. Правда је једна и иста за све. А и увек побеђује. Од давнина, причали су ми баке, оно што је наше и што нам је записано негде у универзуму, нико нам не може одузети. То нас чека. Наше је и само наше. Зато ми је жао тих халапљивих људи што се толико

муче. У вечитој су борби, грчу, незадовољству. Могу купити скуп аутомобил, кућу, дворац, али не и дом. Могу себи приуштити златан сат, али не и време. Ни за шта на свету не бих мењала поклон својих најближих, а то је време. Нешто што је сада и што је неповратно. Имати моћ, новац, "углед", а немати част, образ и чисту душу је нешто најгоре што човека може задесити. Нема веће среће од тога него да је човек слободан. Ослобођен човек није онај човек који јури моћ, славу, престиж, новац, луксузне аутомобиле. Ослобођен је човек који се радује малим стварима, личним постигнућима и који сваког дана учини бар једно добро дело. Сви остали су робови помодарства.

Новцем се не може купити људскост. Сами бирамо којим ћемо путем ићи. Изаберимо пут достојанства, мира и ситних радости. Живимо то што јесмо, јер је тако једино поштено. Сами ћемо бити крви и за своје неуспехе као и за своју срећу. А остали...сваком по савести.

Анђелина Китановић,

ОШ „Наталија Нана Недељковић“ Грошница, Крагујевац

Одељење: VI/2

Ментор: Весна Биочанин, наставница српског језика